

عنوان مقاله:

شکل گیری و شکل دهی شهر در دو پارادایم مدرنیسم و پست مدرنیسم

محل انتشار:

فصلنامه محیط شناسی، دوره 40، شماره 3 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سید حسین بحرینی - استاد دانشکده شهرسازی دانشگاه تهران

کریم حسینی وحدت - کارشناس ارشد طراحی شهری دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

از ابتدای پیدایش شهر تاکنون می توان سه نوع مدل را از نظر نوع و میزان مداخله در شکل آن ها شناسایی کرد: ۱. شهر «شکل گرفته شده»، ۲. شهر «شکل داده شده» و ۳. شهری که شکل آن ترکیبی از «شکل گیری» و «شکل دهی» است. بدیهی است تعداد این سه نوع مدل به هیچ وجه متناسب نیست و از زمانی به زمان دیگر، نظامی به نظام دیگر و منطقه ای به منطقه دیگر متفاوت بوده است. تاکنون همواره این سوال به طور جدی در بین فلاسفه، اندیشمندان و متخصصان حرفه طراحی شهری مطرح بوده که به راستی میزان معقول و منطقی مداخله در شکل شهر چقدر است؟ تا آنجا که شاهد به وجود آمدن دو قطب کاملاً متضاد (از عدم مداخله کامل- پیش و پس از دوران مدرنیسم تا مداخله کامل- در دوران مدرنیسم) نیز در این زمینه بوده ایم. بدیهی است هر یک از این مدل ها بر پایه پارادایم و جهان بینی خاص خود قرار گرفته اند. بر این اساس، دو پارادایم مدرنیسم و پست مدرنیسم در ارتباط با مفهوم (شکل) شهر در یک چارچوب فلسفی/معرفت شناسی جدال مدرنیته در این نوشتار تحلیل شده است. سپس، با تجزیه و تحلیل سه شهر برازیلیا (نمونه شکل دهی)، یزد (نمونه شکل گیری) و اصفهان دوره صفوی (نمونه تلفیق دو مفهوم) ویژگی های هر مدل معرفی و مقایسه شده است و در پایان با توجه به شرایط کنونی شهر معاصر، نتیجه گیری می شود که شکل مطلوب مداخله در شهر معاصر باید بر اساس تلفیق دو پارادایم بالا، به صورت تعاملی بین دو حالت متضاد گفته شده، رفت و برگشت کند که حاصل، ترکیبی خواهد شد از «شکل گیری» و «شکل دهی» یا کنترل و کنترل نشدن و بالاخره طراحی مستقیم و غیرمستقیم شهر.

کلمات کلیدی:

پست مدرنیسم، شکل دهی، شکل گیری، طراحی شهری، مداخله، مدرنیسم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1578340>

